

Muinainen miekka

Luku 1.

Oli kuuma kesäkuinen päivä Isonkyrön Ulvilassa, linnut sirkuttivat, puiden lehdet havisivat hennossa tuulessa, aurinko paistoi, pellot vihersivät ja pieni puro solisi valuessaan alas kallion rinnettä. Rauhan rikkoivat vain iloiset haukahdukset, kun kaksi koiraa leikkivät aitauksessaan. Niiden leikkiä olivat katselemassa hymysuiset sisarukset. He istuivat kivisellä kukkapenkin laidalla syömässä jäätelöä.

Olga, sisaruksista vanhempi pitkä, noin 14-vuotias sinisilmäinen blondi tyttö oli noussut seisomaan. Heidän äitinsä oli tullut ovensuuhun seisomaan ja katselemaan lapsia, "Menkäähän kattamaan pöytä, vieraat tulevat pian." heidän äitinsä sanoi. Olga lähti heti hakemaan astioita sisältä. "Tule" hän huikkasi veljelleen kiivetessään terassin portaita takaisin ylös lautaspino käsissään. "Ooha hehhi" sisaruksista nuorempi juuri 7-v täyttänyt Eelis mumisi suu täynnä jäätelöä. Hänen ruskeahkot hiuksensa sojottivat joka suuntaan, vihreiden silmien loistaessa niiden takaa. Sitten hänkin nousi ylös ja lähti hakemaan astioita.

Vieraita alkoi jo virrata pihaan juhlimaan Eeliksen 7-vuotissyntymäpäivää, kun he viimein olivat saaneet kaiken valmiiksi. Ensin saapuivat heidän mumminsa ja paappansa, sitten tulivat Eeliksen kummit Venla ja Juha. Heidän jälkeensä tulivat vielä lasten serkku 5-v Mesi vanhempineen ja Olgan ja Eeliksen isä. Heidän vanhempansa olivat nimittäin eronneet. Kun kaikki vieraat olivat päässeet paikalle ja luovuttaneet lahjansa Eelikselle, (Joskin Mesi antoi sen vasta vanhempiensa suostuteltua häntä noin vartin.) lasten äiti Viivi kutsui kaikki pöydän ääreen. Ensin he juttelivat iloisesti, mutta sitten kaikkien kolmen lapsen alkoi tehdä mieli maistaa kakkua, joten he päättivät laulaa Eelikselle paljon onnea ja ruveta syömään. "Paljon onnea vaan, paljon onnea vaan, paljon onnea Eelis, paljon onnea vaan." kaikki lauloivat, sitten he ottivat kakkua, syntymäpäiväsankari tietenkin ensimmäisenä.

Ilta jatkui vielä pitkälle, kunnes Meden piti lähteä nukkumaan, hän jäi perheineen kolmeksi yöksi, sillä he asuivat Rovaniemellä. Eelis poistui samalla omaan sänkyynsä, Olga kuitenkin jäi vielä pihalle aikuisten kanssa. Kesäillat olivat hänen mielestään hirveän kauniita, ainoa haittapuoli olivat hyttyset, joita Olga joutui koko ajan huitoa pois. Sitten hän kyllästyi sääskiin, hän kävi hakemassa sisältä hyttysmyrkyn ja meni riippumaton luo. Olga suihkautti ainetta pari kertaa ilmaan ja päälleen, sitten hän laski purkin ja jäi riippumamattoon makoilemaan ja katselemaan iltaa. Äkkiä äidin huuto katkaisi rauhan, kaikki vieraat olivat jo lähteneet ja äiti kutsui tyttärtään sisään nukkumaan. Olga lähti laahustamaan kohti taloa.

Luku 2.

Olgan herättyä aurinko oli jo noussut korkealle. Hän meni pesemään hampaansa, pukemaan shortsit ja t-paidan, sitten hän lähti syömään aamupalaa. Kaikki muut olivat jo nousseet ylös, kun hän pääsi alakertaan. Mesi istui isänsä sylissä syömässä hitaasti leipää, Eelis oli jo saanut syötyä ja potki nyt ilmapalloa. Olga otti oman paikkansa pöydässä ja voiteli itselleen leivän. Hän jutteli hetken aikuisten kanssa syötyään, kunnes Eelis ehdotti, että he voisivat mennä lähimetsään. Olga oli heti mukana ideassa. "Voisiko Mesi tulla kanssanne metsään? Hänellä tulee muuten olemaan hirveän tylsää." Hänen äitinsä kysyi. He vastasivat myöntävästi, joskin Eelis hivenen vastahakoisesti. Lasten pukiessa kenkiä ja hattuja Eelis kuiskasi apeana Olgalle: "Nyt emme voi tehdä mitään jännittävää, kun mesi tulee mukaan." Olga vastasi, että voivathan he pyytää Meden äitiä mukaan vahtimaan tytärtään, mutta siitä ideasta Eelis piti vielä vähemmän. Lopulta he pääsivät pihalle ja lähtivät kohti Vuoressalon metsiä.

Matka jatkui mukavasti heidän edetessään kohti suurta kiveä, jonka päälle oli hauska kiivetä. Mesikin kulki todella taidokkaasti pientä kivikkoista polkua ollakseen 5-vuotias. Kerran Eelis kompastui juureen, onneksi satuttamatta itseään. Hänen ilokseen Mesi ei ollut nähnyt sitä, Eelis ei nimittäin pitänyt siitä, että 5-vuotias kulki sujuvammin kuin hän. Yhtäkkiä Mesi huudahti: "Katsokaa tuonne!" hän osoitti kohti kiveä metsän ja pellon rajalla. Aluksi Olga ihmetteli mitä Mesi oli nähnyt, mutta sitten hänkin näki sen. Kiven juurella välkähti jokin auringon valossa. He lähtivät juoksemaan sitä kohti. Saavuttuaan paikalle Olga erotti sen paremmin, se oli jotain ruostuneen metallin palan näköistä, he alkoivat kuitenkin kaivaa sitä esiin. "Olkaa varovaisia, se voi olla jotain terävää." Olga sanoi. Sitten hänkin alkoi kaivaa kosteaa maata pois esineen ympäriltä.

Kun he olivat saaneet esineen ulos, Olga tunnisti sen ruosteisen ulkomuodon. Se oli todella vanha miekka, jonka varressa komeili monia eri kokoisia kiekuroita. Kaikki kolme ihastelivat sitä hetken, sitten Eelis kysyi: "Voidaanko me viedä se kotiin?" "Kyllä kai." Olga vastasi. Juuri kun he olivat lähdössä, Olga näki liikettä silmäkulmassaan. Hän kääntyi katsomaan taakseen ja yllättyi näkemästään.

Maan alta nousi suunnilleen nyrkin kokoisia sinimustia karvapalloja, joilla oli kaksi höyhenmäistä töyhtöä päässään. Niillä oli pienet jalat, suuret mustat silmät ja kolmisormiset kädet. Jokainen niistä kantoi pientä kukkaa kädessään. Ne alkoivat pomppia kivikossa kohti lapsia, sitten yksi niistä nousi lentoon ja laskeutui Eeliksen pitelemän miekan päälle. Muut pallerot seurasivat perässä. "Ne ovat tosi söpöjä!" Mesi huudahti palleroiden repiessä miekkaa Eeliksen käsistä. Olga aikoi todeta olevansa samaa mieltä, muuta ei ehtinyt sanoa mitään, kun jo kuuli Eeliksen huudon. "Päästäkää irti, se miekka on meidän, me löydettiin koko Vuoressalon ainoa kadoksissa ollut miekka! Eli päästäkää irti siitä!" "Kuule, ehkä miekka olikin alun perin niiden

omaisuutta, se saattoi olla vaikka niiden kodin katto.” Olga sanoi Eelikselle. Eelis laski miekan lannistuneena käsistään, pallurat ilahtuivat heti. Kolme niistä nousi vielä lentoon ja laski kukkansa lasten käsille. Sitten ne menivät takaisin koloihinsa ja laskivat miekan päidensä päälle.

“Kerrotaanko aikuisille siitä mitä me nähtiin?” Mesi kysyi. “Ei kannata, He kuitenkin vain sanoisivat, että olemme käyneet höpönassun pesällä.” Eelis totesi tietäväisenä. Kaikkia nauratti. Sitten he lähtivät kohti kotia iloisina.

Loppu.

Hilja Kuusisto, Valtaalan koulu